

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 70 Martie 2013

70. Ausgabe, März 2013

PASTORALĂ LA ÎNCEPUTUL POSTULUI MARE 2013

Mitropolitul Serafim

Biserica noastră Ortodoxă este o Biserică a Tradiției pentru că ține întru toate credința și Tradiția Bisericii creștine dintru început. Forța duhovnicească a Ortodoxiei constă tocmai în această fidelitate față de Tradiția vie a Bisericii, „una, sfântă, sobornicească și apostolească”. Omul rămâne același de-a lungul istoriei, chiar dacă condițiile exterioare în care trăiește se schimbă de la o epocă la alta. Cu atât mai mult, Biserica nu se schimbă după „duhul lumii” sau după moravurile societății decât cu riscul de a se denatura pe ea însăși și a-și pierde credincioșii.

Așa precum Mântuitorul Hristos, „ieri, astăzi și în veci este același” (Evrei 13, 8), tot astfel și Biserica cu care Hristos se identifică, este deasupra vremurilor, deși îmbrățișează viața concretă a omului cu toate problemele lui. Tocmai de aceea credincioșii țin la Biserică pentru că în ea găsesc cea mai puternică ancoră a vieții lor care-i scoate din tumultul lumii și le dă nădejdea mântuirii veșnice și a izbăvirii din necazuri și primejdii, ajutându-i să-și regăsească liniștea sufletească și pacea inimii.

Pentru aceasta noi toți suntem chemați de Dumnezeu să ne iubim Biserica, să iubim slujbele ei, mai ales Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, să iubim intimitatea cu El, rugându-ne cât mai mult acasă, la biserică, pe drum, la lucru, în toată vremea și în tot locul, să iubim postul și înfrânarea de la plăcerile truștii, să iubim milostenia și facerea de bine față de

semenii noștri aflați în nevoi și să trăim în pace și înțelegere cu toți, în familie și în societate. Tot ce facem să facem din iubire! Să facem totul pentru Dumnezeu Care ne iubește pe toți fără măsură, indiferent că suntem sau nu suntem vrednici.

Astăzi este „**Duminica Izgonirii lui Adam din rai**”. Adam și Eva au pierdut raiul pentru neînfrânarea lor. Căci **prima poruncă pe care le-a dat-o Dumnezeu a fost tocmai postul**: „*Din toți pomii din rai să mănânci. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care*

vei mânca din el, negreșit vei muri” (Facere 2, 16-17). Postul, ca înfrânare totală de la mâncare și băutură pentru o perioadă, mai lungă sau mai scurtă, este socotit în toate religiile lumii ca un act de credință, care dovedește stăpânirea de sine și libertatea față materie. Prin post, omul se ridică deasupra legilor firii și-și arată

superioritatea față de celelalte creaturi. Evreii posteau de două ori pe săptămână (Luca 18, 12), marțea și joia. Creștinii au postit dintru început miercuria și vinerea; miercuria întru amintirea vinderii Mântuitorului de către Iuda, iar vinerea întru pomenirea Patimilor Domnului și a morții pe cruce. Postind în aceste zile, participăm și noi la suferințele Mântuitorului și ne împărtășim de darul Său, adică de biruința învierii. Creștinii s-au pregătit întotdeauna pentru sărbătoarea Învierii Domnului prin post de 7 săptămâni. În vechime, postul Paștilor se ținea cu deosebită severitate, adică nu se mânca și nu se bea nimic până seara. Așa a apărut „Liturghia Darurilor mai înainte sfințite” care se săvârșește în Postul Mare, seara,

împreună cu Vecernia, pentru ca să nu se întrerupă postul prin împărțirea cu Sf. Taine. Astăzi, puțini sunt aceia care mai țin postul până seara. Totuși, cine are râvnă deosebită sau cei ce se află în greutate mari este bine să încerce să postească măcar vinerea, dacă nu și miercurea, până seara sau cel puțin până la ora 3 după amiază, când Mântuitorul a murit pe cruce. Aceștia vor constata că este foarte ușor să ții un post mai sever. Chiar și știința medicală recomandă astăzi înfrânarea totală de la mâncare și băutură, timp de 15-20 de ore, de două ori pe săptămână (!!!), pentru prevenirea cancerului și a altor boli. Apoi să nu uităm că postul se referă și la cantitatea mâncării. Nu putem să ne îmbuibăm cu mâncare de post și să credem totuși că am postit. De asemenea, în timpul postului și rugăciunii, cei căsătoriți se înfrânează și de la unirea conjugală, dar numai dacă ambii soți sunt de acord, cum îndeamnă Sf. Ap. Pavel (I Cor 7, 5).

Totuși postul este bine primit de Dumnezeu numai atunci când este însoțit de înfrânarea de la păcat. Iată ce spune o cântare liturgică de la începutul Postului Mare: *„Să postim post primit, bineplăcut Domnului; postul cel adevărat este înstrăinarea de răutăți, înfrânarea limbii, lepădarea mâniei, depărtarea de pofte, de clevetire, de minciună și de jurământul mincinos. Lipsirea de acestea este postul cel adevărat și bineprimit”*.

Postul este, de asemenea, nedespărțit de rugăciune. Demonii nu pot fi alungați decât cu post și rugăciune (Matei 17, 21). De aceea să încercăm să ne rugăm și mai mult în timpul acestui Post.

În unele din parohiile noastre a devenit deja tradiție ca în timpul Posturilor cel puțin 20 de credincioși să citească zilnic câte o catismă din Psaltire, astfel încât Psaltirea întreagă se citește în fiecare zi. La citirea Psaltirii facem metanii după fiecare catismă și-L rugăm pe Dumnezeu să ne împlinească cererile care sunt după voia Lui. Ce frumos ar fi dacă acest obicei al citirii Psaltirii s-ar introduce în toate parohiile!

De post este strâns legată și milostenia adică ajutorarea celor în nevoi. Primii creștini puneau deoparte ceea ce economisau prin post și împărțeau săracilor. Milostenia este una din cele mai mari virtuți. Ea este expresia concretă a dragostei față de semenii. *„Fiii mei, să nu iubim cu vorba, ci cu fapta și cu adevărul”*, ne îndeamnă Sf. Ioan, apostolul iubirii (I Ioan 3, 18). Să nu uităm că la judecata din urmă, Dumnezeu ne va judeca tocmai după faptele făcute semenilor noștri aflați în nevoie, cu care Domnul Hristos se identifică (Matei 25). Dumnezeu așteaptă de la noi să avem o inimă bună, o inimă compătimitoare, care nu rămâne insensibilă la durerea și nevoia semenului, ci îi vine în ajutor. Chiar dacă suntem săraci, să ne gândim că alții sunt și mai săraci ca noi și să nu încetăm să facem milostenie din puținul pe care-l avem. O vorbă din popor spune: cine ajută pe sărac, îi împrumută lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu rămâne niciodată dator. El răsplătește însutit toată fapta bună și aici pe pământ și în cer. *„Mai fericit este a da decât a lua”*, zice Mântuitorul (FA 20; 35). Știința de astăzi

confirmă și ea acest adevăr căci cercetările arată că creierul omului care face milostenie degajă un hormon specific care-i inunda inima de fericire.

Întrucât în țara noastră este multă sărăcie, mai cu seamă în familiile cu copii mulți, Consiliul eparhial al Mitropoliei noastre adresează tuturor parohiilor îndemnul de a susține inițiativa: „burse pentru copii din România”. Am început deja acest proiect în județele Botoșani și Vaslui unde prin mănăstirea Popăuți din Botoșani și parohia din Negrești-Vaslui am făcut o anchetă socială identificând peste 80 de copii care trăiesc într-o sărăcie de nedescris. Pe acești copii dorim să-i ajutăm cu burse de 25 de euro lunar. Donatorii vor trimite banii într-un cont special al Mitropoliei deschis numai pentru acest scop. Ei vor fi trimiși mai departe, lunar, în contul celor două instituții bisericești care vor plăti diferitelor magazine cumpărăturile făcute de copii pe bază de bonuri. Copiii vor putea cumpăra cele necesare în afară de țigări și băuturi. În felul acesta suntem siguri că banii vor fi folosiți cum trebuie. Avem deja listele cu ancheta socială a acestor copii pe care le vom trimite Preacucernicilor Preoți pentru a fi puse la dispoziția credincioșilor. Credincioșii pot alege un copil sau mai mulți pentru a-i ajuta fie lunar, fie prin donații sporadice.

Duminica de astăzi se mai numește și **„Duminica iertării”** pentru că nu putem începe Postul Mare fără să ne iertăm unii pe alții. Evanghelia acestei Duminici începe tocmai cu cuvintele Mântuitorului: *„De veți ierta oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru Cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru Cel ceresc nu vă va ierta greșelile voastre”* (Matei 6, 14-15). Fără iertarea semenilor nici postul, nici rugăciunea nu sunt primite de Dumnezeu. Mânia, ura, ținerea de minte a răului ne ruinează, încetul cu încetul, sănătatea sufletească și trupească. Cercetările medicale de astăzi confirmă acest lucru și ne spun chiar că nu există vindecare fără iertare. Desigur nu-i ușor întotdeauna să ierți, dar dacă ne rugăm cu smerenie, Dumnezeu ne va ajuta să iertăm. Trebuie, de asemenea, să ne obișnuim să cerem mereu iertare de la semenii noștri, și în primul rând celor din familie, după exemplul pe care ni-l dau călugării care-și cer iertare unii de la alții de fiecare dată când se întâlnesc. Așa și noi să zicem mereu: soțule, soție, frate, soră... iartă-mă! Chiar dacă ni se pare că suntem nevinovați. În realitate, toți suntem vinovați și toți avem nevoie să iertăm și să fim iertați. O tradiție veche, păstrată în Biserica Rusă și în Moldova, în această duminică, la sfârșitul Vecerniei, în timp ce la strană se cântă stihirile Învierii de la Paști, preotul își cere iertare de la credincioși, iar credincioșii de la preot și unii de la alții, făcând de fiecare dată câte o metanie în fața celuiilalt. Este impresionant să participi la o astfel de Vecernie a iertării și să vezi pe preot făcând metanie în fața credincioșilor, iar aceștia în fața preotului și apoi fiecare în parte, făcând metanie reciproc, unul în fața celuiilalt, și cerând iertare.

Folosesc acest prilej pentru ca eu însumi să-mi cer iertare de la frățiile voastre pentru tot ce v-am putut

greși, cu știință sau cu neștiință, cu voie sau fără de voie, de când Dumnezeu m-a chemat să vă fiu păstor sufletesc. Iertați-mă și Dumnezeu să vă ierte!

Vă îndemn pe toți să vă spovediți cât mai des, mai cu seamă în perioada Posturilor de peste an și să vă împărtășiți cu Sfintele Taine care ne aduc mult folos sufletesc.

Să nu vă pierdeți niciodată curajul în lupta cu greutățile vieții căci Dumnezeu este și mai aproape de noi atunci când suferim, ci să strigăm mereu după ajutorul Lui!

Bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți și să ne ajute „*să postim post bineplăcut Lui*”, înfrânându-ne nu numai de la mâncare, ci și de la păcat, să ne iertăm unii pe alții și să facem cât mai multă milostenie.

POPAS DE BUCURIE ȘI DE MUȚUMIRE: 70 de CHEMĂRI LA HRISTOS în 20 de ANI

Revista noastră parohială „Chemări la Hristos – Rufe zu Christus” are o dăinuire de douăzeci de ani și au fost editate șaptezeci de numere, ea apare trimestrial. Într-o lume și o vreme a exploziei informaționale, a relativismului și a secularizării publicarea unei reviste ortodoxe și mai ales în diasporă este o bucurie sfântă și un prilej de mulțumire către Preabunul nostru Dumnezeu. Revista noastră parohială s-a dorit și afirmat drept „Foaie de comuniune și de comunicări a Bisericii Ortodoxe Române La Sfânta Înviere din Viena”. De la cel dintâi număr din aprilie 1993 care avea drept editorial, cu titlul liturgic pascal: „**Veniți de luați lumină!**” și până la acest număr 70 slujitorii acestei publicații s-au străduit să comunice mesajul-chemare al Mântuitorului Hristos, mesaj și chemare care ne conduc pe „cărarea împărăției”, pe calea luminii și a mântuirii.

Iată câteva mărturii scrise în legătură cu apariția revistei noastre parohiale:

ÎPS Mitropolit SERAFIM: „Mărturisesc că primesc de fiecare dată revista „Chemări la Hristos” cu o tresăltare de bucurie pentru că ea redă crâmpie dintr-o mare jertfă, aceea a zidirii bisericii românești din capitala Austriei, care se continuă cu zidirea de biserici în sufletele credincioșilor. Căci, în fond, chemarea noastră a tuturor este aceea de a deveni biserici vii în care să locuiască Mântuitorul Hristos și împreună cu El întreaga Sfântă Treime. Iar cel care ne modelează după chipul Domnului Hristos, pe Care ni-L și împărtășește prin Sfintele Taine este părintele nostru duhovnicesc, preotul, „*O copii mei pentru care sufăr iarăși durerile nașterii (voastre) până când Hristos va lua chip în voi*” (Gal. 4, 19).

„Chemări la Hristos” s-a născut din conștiința datoriei Părintelui Nicolae, editorul acestei reviste, de a-l propovădui pe Mântuitorul nu numai cu cuvântul în biserică și prin exemplul său viu, ci și în scris. Revista este totodată și o cronică a parohiei ca familie a credincioșilor uniți prin credință și rugăciune. Ea redă evenimente petrecute în parohie, în Biserica noastră

sau pe plan ecumenic, ceea ce întărește sentimentul frățietății între creștini.

Cu prilejul acestui număr jubiliar, felicităm și binecuvântăm pe preoții slujitori împreună cu credincioșii vienezi și urăm revistei ani mulți și, mai ales, mulți cititori!”

Dipl. Ing. Iulia VICOL: „Publicația noastră CHEMĂRI LA HRISTOS a ajuns la cel de-al 70-lea număr de editare. Cu adevărat un serios motiv de înaltă bucurie. Trebuie să acceptăm că este o publicație bine numită, foarte necesară chiar, se poate spune. Este, de altfel, de multe ori pentru unii dintre noi, cam singura sursă în care mai putem citi românește. Cu atât mai mult cu cât, cele prezentate în cuprins, depășesc în mod clar, cadrul unei obișnuite publicații parohiale.

Desigur, în primul rând aflăm de fiecare dată cu promptitudine, aspecte privitoare la viața creștină. Despre istoria creștină trăită de-a lungul timpului cât și despre istoria recentă sau chiar la zi cu referire în mod special la cea a neamului românesc și deci și la viața comunității noastre din Austria. Dar câmpul preocupărilor nu rămâne la atât; literatură, filosofie, artele plastice, muzică, științele exacte sunt, de asemenea, domenii ce se găsesc mereu în edițiile publicației. De aceea, de câte ori constatăm o reușită gândurile noastre bune se îndreaptă cu multă bucurie, spre cei care trudesac acum, pentru ca foaia de modestă apariție ce a fost la începuturi, să devină o publicație de înaltă exprimare spirituală. Sincere felicitări!”

Maria ROȘCA: „Calde felicitări și respect pentru osteneala colectivului de redacție al revistei Bisericii noastre vieneze. La vârsta mea, închisă în spațiul și chilia sufletului meu, gândind să fac numai bine și să nu supăr pe nimeni aștept ce va urma în numărul următor. La cele trei luni primesc cu bucurie revista „CHEMĂRI LA HRISTOS” pe care o citesc și-mi găsesc liniștea simțind că sunt parcă în sfântul locaș.

Păstrez colecția revistei de la primul număr, iar când nu am primit-o am apelat la bunăvoința duhovnicului meu, părintele Nicolae, cerându-i numărul care s-a răcit pe poștă. Plăcut este că în revistă găsesc articole interesante și diversificate legate de credința noastră, cultură, istorie, poezie, comunicări, aspecte și frumoase preocupări ale tinerilor studioși.

Se apropie Sfânta Înviere care va aduce în sufletele noastre lumina binecuvântată pentru fiecare dintre noi tânăr sau bătrân. Fie ca această sărbătoare să reușească să învie în sufletele și inimile noastre puterea credinței, liniștea, bunătața, înțelepciunea, toleranța și în special dragostea față de semenii noștri. Fie ca această revistă să fie și mai departe mesagera și susținătoarea învierii și bucurie noastre”.

Corneliu STAN: „Cu ocazia publicării celei de a 70-a ediții a revistei Chemări la Hristos, Vă felicit pentru tot ce ați făcut ca această remarcabilă realizare publicistică să devină posibilă... Cu cele mai alese gânduri”.

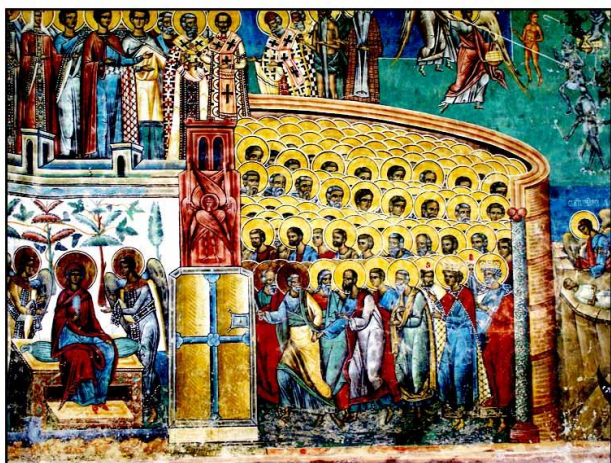
Arhitect D.I. Mihaela IONESCU: „Chemări la Hristos” aduce în casele noastre cuvintele de

învățătură, de încurajare, cuvinte ziditoare pentru noi și ne CHEAMĂ la Hristos ieșindu-ne de fapt în ÎNTÂMPINARE, pregătindu-ne cu DRAGOSTE pentru a putea răspunde chemărilor. Primirea revistei este cea mai frumoasă și bună poștă pe care o primim. Ea aduce nădejde și bucurie în casele noastre”.

HEILIGSEIN UND HEILIGWERDEN AUS ORTHODOXER PERSPEKTIVE*

Pfr. Dr. Nicolae DURA

Heilig (ἅγιος- agios oder ὁσιος- hosios gr.; sanctus, lat.) bedeutet Gott anvertraut oder gegeben sein. Von der Natur aus kann nichts und niemand heilig sein. Nur Gott allein ist heilig per se, von sich selbst, von seinem Wesen. Die Personen der Heiligen Dreieinigkeit sind gemäß der heiligen Schrift heilig: Vater (Joh 17,11), Jesus Christus (Mk 1,24). Denn er, Unser Heiland, als Hoher Priester, „heiligt, und sie, die geheiligt werden, kommen alle von einem her“ (Heb 2,11), der Heilige Geist hat als wesentliche Eigenschaft das Heiligende (Mt 3,11). Menschen und einige materielle Dinge können nur durch die Teilnahme an der göttlichen Heiligkeit heilig sein und heilig werden.

In der Urkirche wurden alle Getauften, alle Mitglieder der christlichen Gemeinde als Heilige (Kol 12; Heb 3,1) bezeichnet. In diesem Zusammenhang werden auch die Worte der heutigen Liturgie der orthodoxen Kirche verstanden: „Das Heilige den Heiligen!“ Diese Worte zeigen uns, dass die heilige Eucharistie nur den Heiligen dargeboten wird, d.h. den Gläubigen, die durch die heiligen Mysterien: Taufe, Firmung und Beichte geheiligt wurden und die sich darauf vorbereitet haben, sie zu empfangen. In der kirchlichen Verwendung wurde dieses Prädikat jedoch schon sehr früh auf Menschen beschränkt, die in einem besonderen Maß als tugendhaft und glaubensstark galten. Die Heiligen waren überzeugte Christen, die das Leben und das Wort Christi in ihrem Leben verankert haben, sie haben das eigene Leben gemäß dem Evangelium gestaltet.

Der Gedenktag der Heiligen ist ihr Todestag („Geburtstag im Himmel“). Die Kirche gedenkt der vielen bekannten bzw. unbekannten Heiligen. Der erste Sonntag nach dem Pfingstfest wird als Gedenktag

für alle Heiligen und der zweite Sonntag wird als Gedenktag für die rumänischen Heiligen gefeiert. Warum wurde dieser Gedenktag direkt nach dem Pfingstfest fixiert? Die Heiligkeit ist eine Frucht von Pfingsten. Es ist ein sichtbares Zeichen, die Heiligung der Menschen und der Dinge kann nur durch das Wirken der göttlichen Gnade stattfinden, die nach der Ausgießung des Heiligen Geistes durch die heiligen Sakramente der Kirche gespendet wird.

Die heiligen Menschen begleiten uns den Weg zu Gott, der hl. Ap. Paulus spricht uns an: „*Seht auf das Ende ihres Lebens, und nehmt euch ihren Glauben zum Vorbild*“. (Heb 13,7). Wir verehren die Heiligen, weil sie Zeugen für das von Gott geschenkte Heil in konkreten geschichtlichen und gesellschaftlichen Umständen sind. Die Heiligen ermutigen, uns auch heute der Gnade zu öffnen (Metropolit Serafim). Sie sind der bestmögliche Beweis dafür, dass das Evangelium nicht nur geschrieben und verkündet, sondern zu allen Zeiten auch tatsächlich gelebt worden ist, weil das Evangelium Christi Leben bedeutet.

Heiligwerden – als Zustand des Christen

Durch die heilige Taufe ist der Mensch ein potenzieller Heiliger. Das Heiligwerden stellt den Sinn des christlichen Lebens dar. Das Heiligwerden ist ein Ideal für alle Getauften. „*Das ist der Wille Gottes - eure Heiligung*“ (1 Thess 4,3), weil Gott selbst heilig ist und uns offenbart hat: „*Ihr sollt heilig sein, denn ich bin heilig, der Herr, euer Gott*“ (Lev 19,2). Das Wort heilig, hat nur dann einen Sinn, wenn diese unsere Sprache und die gesamte Wirklichkeit Anteil hat an der Heiligkeit Gottes. Siehe eine sehr interessante Empfehlung zu den Christen: „ihr seid hoch wie Tannen, doch wie diese könnt ihr gefällt werden vom Sturm, denn ihr treibt eure Wurzeln nicht hinab in die Heiligen Schriften, noch auch in die Leben der Heiligen Väter, die für uns wie das Wort des Evangeliums sind“ (Altvater Kleopa, 278).

Als Getaufte sollen wir dem Weg Christi folgen und das Leben Christi erleben (Gal 2,20). Die Heiligkeit ist der Zustand einer mit Gott durch das Wirken des Heiligen Geistes vereinten Seele. Dieser Vereinigungsprozess existiert bei allen Christen, die die Sünde nicht von Gott getrennt hat. Deshalb ist der Aufruf zur Heiligkeit an alle gerichtet (Ein Mönch der Ortikirche, 332). Die Heiligen haben in jeder Generation, sobald sie diesen Geist gefunden haben und er in ihnen Wohnung nahm, Gott sehr große Danksagungen dargebracht. Die Gnade des Heiligen Geistes enthüllt ihnen dann große Mysterien, schenkt ihrem Herzen Freude und Ruhe in dieser Welt und macht ihre Nacht dem Tage gleich (Hl. Antonius). Mit den Worten: „*komm und wohne in uns*“ laden wir im ersten Gebet den Heiligen Geist als himmlischer König, Tröster, Geist der Wahrheit, als Allgegenwärtiger, Hort der Güter und Spender des Lebens ein.

Das Leben ohne Christus bedeutet nicht Leben. Wenn wir nicht in allen unseren Werken und Gedanken Christus vor Augen haben, sind wir ohne Christus. Er ist unser Bruder. Er ist auch unser Freund

und Er ruft es laut: „Ihr seid meine Freunde, Menschenkinder! Begreift ihr es nicht? Wir sind Brüder... Menschenkinder. Ich halte nicht die Hölle in der Hand. Ich drohe euch nicht, Ich liebe euch. Ich will, dass ihr euch mit Mir zusammen des Lebens erfreut. Verstehst du?“ So fragte Altvater Porphirios (†1991).

Christus, Sohn Gottes und wahrer Mensch bedeutet für uns Christen die Freude. Er ist das Leben. Er ist das Licht. Unser Herr Jesus Christus ist Alles. Er ist die Quelle des Lebens, das höchste Ziel aller Sehnsüchte. Fern von Christus aber ist Traurigkeit, Trauer, Bedrückung, Gereiztheit, Spannung, Erinnerung an die Wunden, die das Leben geschlagen hat, an die Zwänge, die bängigen Stunden. All das erleben wir, wenn wir fern sind von Christus. Die Beziehung zu Christus ist Liebe, ist göttliche Liebe, Gottbegeisterung, Sehnsucht nach dem Göttlichen. Christus ist Alles. Er ist unser Geliebter, Er ist unsere Flamme. Die Freude ist Christus selbst. Sie ist eine Freude, die aus dir einen anderen Menschen macht. Ein Mensch, als Abbild Gottes, wird durch Glaube, Gnade und gute Taten ähnlich mit Gott sein. Eines sei unser Ziel - die Liebe zu Christus, zur Kirche, zum Nächsten. Die Liebe, die Anbetung Gottes, die Sehnsucht, das Einswerden mit Christus und mit der Kirche ist das Paradies auf Erden (Altvater Porphirios). Gott und Mensch waren ja immer und sind auf ewig miteinander verbunden; „in IHM leben wir, bewegen wir uns und sind wir“ (Apg 17,28) mitten in den normalen Abläufen dieser Welt.

Heiligung ist ganz konkret das heilende Tun Gottes in all unserem brüchigen Tun. Es geht um die „Heiligkeit“ im Sinne der wahren Heilung der Seele und des Körpers, um ein Gesundwerden meiner Beziehung zu mir selber, die Gesundung der Gesellschaft und der Menschheit, um das Heilwerden der ganzen Schöpfung. Heiligkeit ist einerseits ein Befehl Gottes, andererseits aber eine dem Wiedergeborenen angeborene Eigenschaft. Gott hat uns befohlen sowohl im Alten Testament, als auch im Neuen Testament heilig zu sein „ihr sollt euch heiligen, so dass ihr heilig werdet, denn ich bin heilig“ (Lev 11,44). Gott, der heilig ist, hat uns berufen „heilig in allem eurem Wandel“ (1. Pt 1,15) zu sein.

Heiligkeit ist nicht nur irgendeine Gabe Gottes an den Menschen, sondern der Heilige Geist selbst, „der ausgegossen ist in unsere Herzen“ (Röm 5,5). Bei hl. Ap. Paulus (Röm 6,22) wird die Heiligkeit als eine Frucht, eine Frucht dessen, dass wir von der Sünde frei und Gottes Knechte geworden sind, bezeichnet. Gott hat uns „erwählt vor der Schöpfung der Welt, damit wir heilig und untadelig vor ihm sein sollten; in seiner Liebe hat er uns im voraus dazu bestimmt, seiner Kinder zu sein durch Jesus Christus nach dem Wohlgefallen seines Willens“ (Eph 1,4-5). Der Allmächtige Gott hat uns erwählt, dass wir heilig, ja untadelig vor IHM sind, hat angeordnet, dass wir Kinder Gottes sind, weil es Ihm, unserem wunderbaren Gott so gefallen hat! Weil wir seine Kinder sind, ist es unsere Natur so zu leben wie Er es gerne möchte,

heilig! Gott hat uns Hilfen gegeben seine Willen zu verstehen, sein Wort, seinen Geist und seine Predigt. Gott schenkt uns für unsere Heiligung unsere ganze Lebenszeit.

Im Prozess des Heiligseins und des Heiligwerdens lässt Gott uns nicht allein, sondern gibt uns die Gemeinschaft der Kirche, in der wir uns gegenseitig begleiten und ermutigen auf dem Weg der Heiligung; durch den Empfang der Sakramente, durch Gebet und Askese und durch Taten der Liebe.

*Fragment aus der Rede beim 13. Theologentreffen zwischen der Rumänischen Orthodoxen Kirche und Evangelischen Kirche aus Deutschland, Kloster Drübeck 13.-17. März 2013.

An dem Gespräch nahmen folgende Personen teil:

Evangelische Kirche in Deutschland: S.E. Bischof Martin Schindehütte, Leiter der Ökumene- und Auslandsarbeit der EKD, Delegationsleiter, Hannover; Prof. Dr. Dr. h.c. Michael Weinrich, stellvertretender Delegationsleiter, Bochum; Pfr. Dr. Thorsten Jacobi, Hagen-Hohenlimburg; Pfr. Prof. Dr. Karl-Wilhelm Niebuhr, Jena; Pfr. Birgit Schlegel, Nauheim; Pfr. Dr. Ariane Schneider, Halle; Pfr. Johannes Toasperm, Bitterfeld; Pfr. Prof. Dr. Dr. h.c. Gunther Wenz, München; Pfr. KR Dr. Martin Illert, Geschäftsführer, Hannover; Pfr. Prof. Dr. Reinhard Thöle D.D., Berater, Halle

Rumänische Orthodoxe Kirche: S.E. Dr. Serafim Joanta, Metropolit von Deutschland, von Zentral- und Mitteleuropa, Delegationsleiter, Nürnberg; Erzpr. Prof. Dr. Dr. h.c. Viorel Ioniță, ehrenamtlicher Patriarchatsrat, stellvertretender Delegationsleiter, Genf / Bukarest; Erzpr. Prof. Dr. Constantin Păuleanu, Patriarchatsrat, Craiova/ Bukarest; Erzpr. Prof. Dr. Ioan Vicovan, Dekan der Theol. Fakultät, Iasi; Erzpr. Prof. Dr. Dorin Oancea, Sibiu / Hermannstadt; Erzpr. Prof. Dr. Stelian Tofană, Cluj-Napoca / Klausenburg; Erzpr. Prof. Dr. Ioan Tulcan, Dekan der Theol. Fakultät, Arad; Erzpr. Dr. Mircea Basarab, München; Erzpr. Conf. Dr. Daniel Benga, Bukarest; Erzpr. Dr. Nicolae Dura, Bischofsvikar, Wien; Diakon Dr. Cosmin Pricop, wissenschaftlicher Assistent, Bukarest

Beobachter: Pfr. Andrei Pinte, Evangelische Kirche A.B. in Rumänien, Bukarest

DUH, JERTFĂ ȘI CULTURĂ. PREOTUL ÎN VIZIUNEA PĂRINTELUI STĂNILOAE

Pr. Ioan MOGA

De curând au apărut la Editura Basilica a Patriarhiei Române trei volume¹ cuprinzând articolele

¹ Preotul Profesor DUMITRU STĂNILOAE, *Cultură și duhovnicie. Articole publicate în „Telegraful român” (1930-1936)*, (Opere complete 1); *Cultură și duhovnicie. Articole publicate în „Telegraful român” (1937-1941)*, (Opere complete 2); *Cultură și duhovnicie. Articole publicate în „Telegraful român” (1942-1993)*, (Opere complete 3); ediție îngrijită, introducere și note de Ion-Dragoș Vlădescu, Ed. Basilica, București 2012. Abrevieri: *Telegraful român*: TR.

publicate de părintele Dumitru Stăniloae în *Telegraful Român* (majoritatea din perioada 1930-1945). Lectura acestor articole ne face să descoperim o dimensiune puțin sau deloc cunoscută a marelui teolog român, pe atunci profesor la Sibiu: preocuparea sa intensă pentru teologia pastorală. S-ar putea vorbi chiar de un program nedeclarat de a *revitaliza pastorația ortodoxă* în contextul timpurilor moderne. În mod uimitor, cele formulate atunci de părintele Stăniloae despre „preoție/preot” rămân și astăzi – la 80 de ani distanță – tot așa de actuale. Voi încerca să schițez aici doar câteva idei², pornind de la o afirmație a lui Dumitru Stăniloae din 1983. El spunea, amintindu-și de activitatea sa publicistică la *Telegraful român*, că urmărise prin aceasta, în deplină armonie cu eforturile Mitropolitului Nicolae Bălan al Ardealului, „o actualizare a Ortodoxiei în activitatea pastorală a preoțimii. Căci începuse să se simtă *nevoia unei pastorații noi, de inițiativă, de substanță religioasă, dar și de apropiere mai mare de nevoile oamenilor.*” (TR nr. 13-14 / 1 apr. 1983)

Însuflețit de „tipul ideal de preot”, atent totodată la semnele vremii, tânărul teolog sibian știa că apelul pentru revigorarea slujirii pastorale nu poate evita punerea degetului pe rană. Printre aceste răni se numără: pericolul laicizării preoților, al rutinei pastorale, cultura deficitară, lipsa solidarității, inadverența între cuvântul predicatorial „viforelnic” și propria existență burgheză etc. La fel ca descrierea derapajelor, și articularea de sfaturi și viziuni pastorale are la Stăniloae o puternică ancorare în experiență. Printre soluțiile tematizate de el, ar fi: *predica* la fiecare slujbă, însă probată existențial („predica să nu lipsească niciodată de la Sfânta Liturghie și de la celelalte ocazii de viață bisericească. Centrul predicii trebuie să fie: Iisus Hristos.”, TR nr. 21 / 23 mai 1937), *slujirea liturgică autentică* (centralitatea Sf. Liturghii; activarea laicilor, inclusiv a tinerilor) și *pastorația individuală* („e necesară o apropiere de fiecare ins”). Criteriul de bază al reușitei pastorale este întruparea cuvântului provovăduit în fapt: „Predica noastră și sfatul nostru, exemplul și eforturile noastre să fie considerate lucru nedeplin atât timp cât nu am reușit să deschidem o inimă și o mână pentru a salva un om” (TR nr. 42-43 / 28 mai 1932). Articolele sale abundă de avertismente privind strânsa legătură între slujirea preoțească (preotul ca „transmițător al harului de sus”) și asumarea unui rol activ de „transmițător de binefaceri de la enoriaș la enoriaș”. Un preot cu adevărat rugător este și un apostol al săracilor, un exemplu al faptei bune.

Apelul la înnoirea slujirii preoțești are în vedere criza societății moderne. Stăniloae este convins că „Biserica noastră nu mai poate rămâne simplu privitoare la lupta de-o uriașă încordare ce se dă în jurul concepției creștine. [...] Intelectualii trebui să simtă și ei cu un ceas mai devreme bolta părintească a

Bisericii, întinzându-se cu grijă și cu înțelegere asupra lor” (TR nr. 5 / 31 ian. 1937).

Dramatică și profundă, această interogație privind menirea Bisericii în societatea modernă nu sfârșeste printr-o lamentație apocaliptică, ci cu un apel proaspăt spre *deschidere eclezială*. Misionarism nu înseamnă cucerire ideologică, ci îmbrățișare – rodită din înțelegere, respect și dialog – „sub bolta părintească a Bisericii”. Menirea acesteia „nu este să stea după frontul vieții”, ci „să strămute prestolul la toate răspântiile vieții” (TR nr. 8 / 20 febr. 1938). Stăniloae vede o Biserică implicată în treburile și frământările publice: Biserica trebuie să „își lărgească orizonturile vieții, să-și mobilizeze energiile înviorând credința, nădejdea și dragostea”.

Dacă ar fi să enumerăm, din perspectiva părintelui Stăniloae, calitățile pe care un preot ar trebui să și le cultive, pe primul loc ar sta *eroismul duhovnicesc*: „Preoțimea trebuie să fie factorul de frunte în această răscolire de energii, în această înălțare a sufletului la nivelul unor vremi care nu mai permit o viață de toropeală, de cenușie scurgere prin zile” (TR nr. 35 / 27 aug. 1939). Sub sintagma „eroism preoțesc” el înțelege: conștiința suveranității credinței și a valorilor spirituale, curajul mărturisirii, cunoașterea și stăpânirea de sine, păstrarea vie a „conștiinței sfintei demnități de preot”, dar și o „infinită dragoste de om”. În plus, acest eroism trebuie să fie o calitate lăuntrică dobândită în lupta duhovnicească: „eroismul preoțesc persistent nu poate fi decât emanația unei depline iluminări interioare...” (TR 40 / 30 sept. 1934).

O a doua harismă este *noblețea* sufletească: preotul trebuie să tindă spre o finețe lăuntrică, capabilă să perceapă adierea Duhului. În mijlocul unei lumi abrutizate sufletește, preotul e chemat să iradiază dorul după înălțimile „aristocrate” ale harului, ale unei vieți inundate de sensuri duhovnicești: „trebuie să-ți păstrezi o conștiință sensibilă la realitățile vieții spirituale, trăind în ele, lărgindu-ți privirea asupra lor, ca prin ele să pătrunzi în sufletele celorlalți și să le atragi privirile, împrăștiate în extern, spre ele.” (TR nr. 38-39 / 6 mai 1933).

Alături de eroism și noblețe, mai trebuie amintit un al treilea element: asumarea esenței preoției, și anume *jertfa*: „Densitatea și intensitatea preoției se măsoară cu duhul de jertfă care domnind în sufletul preotului se revărsă în toată viața lui dinafară” (TR nr. 4 / 25 ian. 1942).

Strâns legată de aspectul calitativ-lăuntric al personalității preotului este chestiunea metodei pastorale. Stăniloae pune accent pe cucerirea unei *integrități duhovnicești*, și nu pe enumerarea seacă a unor virtuți etice. Metoda nu este o strategie de activism exterior („bifarea” unor programe pastoral-

² Pentru detalii a se vedea articolul meu: *Impulsuri pastoral-teologice la întâlnirea cu modernitatea. O dimensiune puțin tematizată a teologiei părintelui Stăniloae*, în: Tabor. Revista lunară de cultură și spiritualitate românească (4/aprilie 2013).

parohiale), ci o urmare firească a relației cu Duhul Sfânt, trăită și dobândită în rugăciune: „Duhul este pentru preot nu numai un conținut al propovăduirii, ci și o metodă, un mijloc. Nu prin mijloace economice, politice, logice, va întări preotul poporul în credința în Dumnezeu.” (TR nr. 39 / 25 sept. 1938)

RECONCILIERE ÎNTRE PATRIARHIA IERUSALIMULUI ȘI PATRIARHIA ROMÂNĂ

Cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în zilele de 20 – 21 februarie 2013, o delegație a Patriarhiei Române s-a întâlnit la Ierusalim cu o delegație a Patriarhiei Ierusalimului, pentru rezolvarea problemei legate de Așezământul Românesc de la Ierihon.

În urma convorbirilor, desfășurate în spirit de frățietate și respect reciproc, s-a ajuns la o înțelegere privind Așezământul Românesc de la Ierihon, considerat ca fiind un cămin pentru pelerinii ortodocși români care vizitează Țara Sfântă.

Cele două delegații au redactat împreună un document, care a primit binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Patriarh Teofil al Ierusalimului și a Prea Fericitului Părinte Patriarh Daniel al României, prin care s-a ajuns la restabilirea comuniunii frățești și euharistice între cele două Biserici. Această lucrare binecuvântată constituie o contribuție la întărirea unității panortodoxe.

Delegația Patriarhiei Române a fost alcătuită din Înalț Prea Sfințitul Părinte Mitropolit Nifon Mihăiță, Arhiepiscopul Târgoviștei și Exarh patriarhal, președinte, Pr. Prof. Viorel Ioniță, consilier patriarhal onorific, și Pr. Michael Tița, consilier patriarhal pentru relații bisericești și interreligioase.

În numele Prea Fericitului Părinte Patriarh Daniel, delegația Patriarhiei Române a adresat o invitație Prea Fericitului Părinte Patriarh Teofil al Ierusalimului de a vizita Patriarhia Română în luna octombrie 2013. Prea Fericitul Părinte Patriarh Teofil a acceptat cu bucurie această invitație, informează biroul de presă al Patriarhiei Române.

STUDIERENDE DER KIRCHLICHEN PÄDAGOGISCHEN HOCHSCHULE

Dr. Michaela SCHMIKL und Mag. Ecaterina POP

Am Donnerstag, den 7. Februar besuchte eine Gruppe von Studierenden der Kirchlichen Pädagogischen Hochschule Graz im Zuge ihrer Wien-Exkursion die rumänisch-orthodoxe Kirche in der Simmeringer Hauptstraße in Wien. Wir wurden von Prof. Dr. Markus Ladstätter und Diakon Dr. Ralf Höfer aus Graz begleitet von Bischofsvikar Nicolae Dura sehr herzlich empfangen und fühlten uns im wunderschönen Kirchenraum mit seinen zahlreichen Ikonen sofort wohl.

Der kuppelförmige Bau strahlte eine mystische Atmosphäre aus, zu der auch die feierlichen Hymnen beitrugen, die man über Lautsprecher im Hintergrund hören konnte.

Bischofsvikar Dura hatte für uns eigens eine zweisprachige Vesper vorbereitet, an der nicht nur wir Studierenden mit unseren Professoren, sondern auch zwei der tüchtigsten Sänger der Gemeinde teilnahmen. Rumänische Hymnen, Lieder und Kyrie-Gebete ließen uns alle erahnen, wie in dieser Gemeinde Liturgie gefeiert wird. Das Vaterunser, das wir gemeinsam auf Deutsch beteten, verband uns alle als Christen mit unserem himmlischen Vater. Bischofsvikar Dura spendete uns während der Vesper den feierlichen Segen mit Weihrauch. Wir fühlten uns in eine himmlische Stimmung versetzt, die noch lange in uns nachklingen konnte.

Anschließend an die Vesper bat uns Bischofsvikar Dura auf die Empore zu steigen, wo er uns vieles über die rumänisch-orthodoxe Kirche erzählte. Wir betrachteten die Ikonen, die er uns genau erklärte. Besonders interessant war für uns die Ikone mit der Szene der Entschlafung Mariens (bei uns Katholiken „Mariae Himmelfahrt“ genannt), auf der zum Ausdruck gebracht wird, wie Jesus die Seele Mariens, dargestellt als kleines Kind, auf seinen Armen trägt, genauso wie sie ihn als kleines Kind getragen hat.

Er schilderte uns weiters das sehr lebendige Pfarrleben seiner rumänisch-orthodoxen Gemeinde: An hohen Feiertagen zu Ostern kommen hier bis zu 5000 Personen zusammen. Die Kirche selbst, die erst vor zehn Jahren erbaut wurde, ist schon längst viel zu klein für alle Gemeindemitglieder. Auch an den Wochentagen gibt es liturgische Feiern für alle: Die feierliche Vesper, die sonst am Samstag stattfindet, und eigens für uns ausnahmsweise am Donnerstag

zelebrat wurde, die heilige Liturgie am Sonntag, sowie das Sakrament der Krankensalbung.

Am Ende begleitete uns Bischofsvikar Dura noch in den Pfarrsaal, um uns die ökumenische Heiligengalerie von kürzlich selig gesprochenen Personen zu zeigen: Wir freuten uns sehr, dort einerseits katholische Personen wie Franz Jägerstätter und Schwester Restituta vorzufinden, aber andererseits auch evangelische wie Dietrich Bonhoeffer.

Im Pfarrsaal gab uns der Chor noch eine Kostprobe aus seinem Repertoire und so verließen wir die rumänisch-orthodoxe Kirche nach einem wunderschönen Abend voll von guten Eindrücken, die noch lange in uns nachwirken werden!

Abschließend möchten wir uns noch bei Ihnen, Herr Bischofsvikar Nicolae Dura, für die offene und gastfreundliche Aufnahme, für das gemeinsame Feiern und für die Gespräche, die wir miteinander geführt haben, herzlich bedanken. Wir alle waren von dieser Begegnung mit Ihnen begeistert, denn Sie haben uns erahnen lassen, mit welcher Hingabe Sie Ihre Mission als Pfarrer einer Diasporagemeinde erfüllen. Sie haben uns ebenso spüren lassen, welches innere Feuer in Ihnen brennt, wenn Sie von Ihrer Kirche sprechen.

Herzlichen Dank für all das Bewegende, Schöne und Gute, das wir durch Sie und in Ihrer Kirche erleben und für unser Leben mitnehmen konnten.

AMBASADORI ONORIFICI AI INTEGRĂRII: ȘTIRBĂȚ, IOACHIMESCU ȘI SZILAGY

La 11 martie 2013, Ambasada României din Austria a organizat în colaborare cu Secretariatul de Stat pentru Integrare din cadrul Ministerului federal al afacerilor interne evenimentul intitulat „Seara integrării”.

Invitatul de onoare al serii a fost secretarul de stat pentru integrare, Sebastian Kurz, care a numit, în cadrul programului „Împreună: Austria”, trei cetățeni români, în calitate de ambasadori onorifici ai integrării. Noii ambasadori ai integrării sunt Raluca Știrbăț (pianistă), Matei Ioachimescu (flautist) și Ana Szilagy (compozitoare).

„Seara Integrării” a cuprins, de asemenea, o scurtă prezentare privind prezența cetățenilor români pe teritoriul Austriei și integrarea acestora în societatea gazdă.

Potrivit estimărilor oficiale pe teritoriul Austriei trăiesc aproximativ 75000 de cetățeni români sau de origine română, aceștia reprezentând al cincilea grup de imigranți și al doilea dintre statele UE.

Ceremonia de numire a celor trei „ambasadori” a fost urmată de un concert de flaut și pian susținut de Ana Szilagy și Raluca Știrbăț alături de Matei Ioachimescu, în noua lor calitate de ambasadori ai integrării. La final, cei prezenți, au avut posibilitatea să discute cu Sebastian Kurz, invitatul de onoare al serii și cu secretarul de stat pentru românii de

pretutindeni domnul Stejărel Olaru.
(<http://viena.mae.ro/local-news/860>; 19.03.2013)

Secretar de Stat Stejărel OLARU, Raluca ȘTIRBĂȚ, SE. Ambasador Silvia DAVIDOIU, Ana SZILAGY, Secretar de Stat Sebastian KURZ și Matei IOACHIMESCU

PELERINAJ ÎN ȚARA SFÂNTĂ ȘI MUNTELE SINAI

Pr. Emanuel NUȚU

Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu binecuvântarea IPS Mitropolit Serafim am reușit și anul acesta (28.01 – 07.02) să ajungem în Țara Sfântă și la Mănăstirea Sf. Ecaterina de pe Muntele Sinai. Am însoțit cu multă bucurie grupul de pelerini din biserica noastră, credincioși dornici ca prin vizitarea locurilor sfinte să se înalțe duhovnicește, să se apropie mai mult de Dumnezeu, să experimenteze mai des lumina și pacea Taborului. Am călătorit în cele 10 zile însoțiți de rugăciune și cântare, de lecturi duhovnicești și aprofundarea cunoștințelor religioase. Am participat la trei Sf. Liturghii, am urcat Golgota suferinței lui Iisus noaptea, cu lumânări aprinse și citind Acatistul închinat Lui la fiecare din cele 12 opriri, acest *Prohod al Domnului* culminând pentru noi cu primirea Sf. Împărtășanii la Sf. Mormânt, la Liturghia de noapte.

Toată această stare de rugăciune a dus la o liniște deosebită în grupul de pelerini și în sufletul fiecăruia în parte; 10 zile în care 39 de oameni diferiți, cu gândire și personalități diferite au alcătuit o familie după modelul familiei sfinte. Ne-am rugat mereu pentru noi și pentru cei rămași acasă, care la rândul lor ne-au pomenit mereu. Rămânem în suflet cu toate cele trăite, cu toate locurile sfinte vizitate, de la Betleemul nașterii, pâna la Golgota suferinței, la locul Învierii și

la Eleonul Înălțării și la fiecare ascultare a Sf. Evanghelii ne transpunem cu mintea acolo.

Să vă ajute Dumnezeu pe fiecare, ca măcar o dată, să vă învredniciți de a ajunge în locul cel mai sfânt pentru creștini și să experimentați trăiri duhovnicești deosebite.

DRUMETII PE VERTICALA VIETII – DIN EXPERIENȚA PRINDERII, PUTINȚEI ȘI ÎNTÂLNIRII CU MUNTELE SINAI

Prof. Dr. Larissa-Margareta Bătrâncea

Este jumătatea lui unu, în miez de noapte. Pâlcuri de turiști așteaptă ascensiunea celor trei ceasuri pe muntele Sinai, găsindu-se organizate în fața liniei de pornire, care s-a pus pe sine hotărâre între două lumi, cea a muntelui și cea a poalelor muntelui. Cămilele poposesc cuminiți, asemenea unor autovehicule, trăgând cu ochiul la nehotărâții care-ar putea să le devină pasageri. Beduinii mai schimbă în pripă câte o vorbă cu drumeții, printre verificări atente ale contului de Facebook pe smartphone-ul personal. Imaginea este o interesantă împreunare a unui peisaj de azi cu unul de odinioară, este un joc de-a prinsul, cu puțința, și-un joc al întâlnirii.

Ascensiunea prinderii...

În așteptarea ascensiunii, unii turiști se prind în șovăială, negociind cu ei înșiși dacă sau nu să plece; alții se prind strașnic în hotărârea de a nu se-ncumeta la drum. Unii se prind de ajutorul cămilor pentru a sui pe munte, iar alții prind din urmă abandonul escaladării, undeva pe parcurs. Apoi unii consideră c-au prins momentul de a-și demonstra că, deși au bătut atâtea cale până la Sinai, nimeni și nimic nu îi poate determina să urce, în vreme ce alții prind inimă și viață gândind la vârful muntelui și isprăvesc călătoria prin a-l atinge, chiar dacă în mod epuizant. Unii pornesc la drum aprinși, fără să știe, de dorința ca urcușul să le fie prindere de minte, în timp ce alții se prind în competiția cu ei înșiși, dereticându-și chibzuit ascensiunea și parcurgând în liniște muntele. Se poate prinde lesne de veste că, în timp ce unii abia parcurg muntele, alții, deprinși cu efortul, îl vor urca fără greutate, însă, în chip lamentabil, odată ajunși sus, nu vor surprinde și cuprinde în răsăritul soarelui decât simpla și banala desprindere a luminii de întuneric...

Ascensiunea puținței...

Drumul în susul Muntelui Sinai este oglinda puțințelor și neputințelor noastre. Ne explică în fiecare moment stările prin care trecem și pe care le petrecem în viață, toate căderile și ridicările noastre. Ne arată că viața înseamnă evoluție numai dacă învățăm să nu ne supraestimăm puțințele și neputințele. În lipsa acestei învățări, ne întoarcem îndărăt sau ne pierdem oareunde pe drum, fără să atingem vârful. Iar vârful înseamnă ajungerea în liniște și bucurie la finalul vieții. Fără eforturi exagerate ori platitudini descurajante, doar în și cu echilibru. Până să-ndrăznim urcarea, putem începe să ne-o dorim, apoi putem abandona dorința, ne putem plimba în jurul muntelui de câteva ori, străduindu-ne să găsim calea cea mai potrivită de a-l

escalada. Ne putem apoi distanța, căutând să estimăm urcușul și eventualele piedici pe care, din depărtare, ni se pare că avem sau nu capacitatea de a le învinge. Putem încerca să excavăm prin interiorul muntelui, considerând că parcurgerea înălțimii este mai lesnicioasă decât mersul pe muchia exterioară. În fine, putem scruta și alți munți, mai puțin înalți, mai puțin abrupti, pe care să exersăm sușul. Trebuie să rămânem aici atenți la faptul că aceste ascensiuni repetate sunt doar surrogat ale urcușului final al muntelui propriu și că ele nu ne vor scuti în niciun caz de parcursul nostru ultim.

Ascensiunea întâlnirii...

Ceea ce nu aflăm până ce nu urcăm sunt două lucruri: că pe traseu întâlnim ajutoare și popasuri care ne susțin ascensiunea; și, cel mai important, că odată ajunși sus, întâlnirea cu spectacolul răsăritului ne recompensează și ne răsfăță pentru temeritate. Este cadoul muntelui (Sinai) pentru noi. Vârful muntelui vieții noastre, odată atins așa cum se cuvine, ne oferă la rându-i întâlnirea cu Răsăritul Cel Adevărat. Este supremul dar al Creatorului Muntelui pentru noi, cei ce-am îndrăznit și izbutit să nu ne-ntâlnim nici nostalgia întoarcerii și nici pe cea a poticnirii iremediabile undeva pe parcurs.

MĂRTURII CU ȘI DESPRE GEORGE ENESCU DIN ANII VIENEZI

Dr. Haiganuş PREDA-SCHIMEK

Aștern câteva cuvinte pe hârtie în amintirea trăirii lui George Enescu la Viena (1888-1894) în calitate de student al *Universității de muzică și arte dramatice*, pe atunci *Conservatorium der Gesellschaft der Musikfreunde in Wien*. Este vorba despre o etapă timpurie în viața muzicianului (a trăit la Viena între 7 și 13 ani).

Facsimilul pe lemn al Diplomei lui George Enescu de la Conservatorul din Viena

Recomandarea de a încredința copilul excepțional dotat îndrumării profesorilor de la Viena venise din partea dascălului său de vioară de la Iași, Eduard Caudella. Relația cu renumitul violonist Josef Hellmesberger Junior va fi avut, fără îndoială, însemnătate în anii de formare ai muzicianului. Hellmesberger provenea dintr-o familie de cunoscători ai muzicii clasice, mai ales ai meșteșugului viorii: bunicul lui Josef, Georg, fusese concertmaestrul

Orchestrai Filarmonice în anul fondării acesteia (1842), iar tatăl său, pe care-l chema tot Josef, un membru remarcabil al partidei de vioară în orchestra operei, director al Conservatorului, capelmaestru al curții, etc.

Enescu a locuit o vreme în casa profesorului său de vioară, Josef Hellmesberger jun., în Frankenberggasse 6 (Apfelgasse 6), unde o placă memorială amintește acest episod. În cartea „George Enescu în lumea muzicii și în familie” (Editura muzicală, București 1990), Alexandru Cosmovici relatează: „Pe când locuia la profesorul său Joseph Hellmesberger-junior, în casă la acesta venea adeseori compozitorul Johannes Brahms. Ei făceau muzică de cameră împreună. Apoi formația de cvartet a lui Hellmesberger era vestită la Viena pe vremea aceea. Se cântau cvartetele lui Beethoven după știtele originale [...]. O dată, micuțul Enescu studia în odaia lui concertul de vioară al lui Johannes Brahms. [...] Acesta, ascultându-l, la un moment dat a deschis ușa și i-a dat elevului Enescu anumite indicații de interpretare, care i-au rămas apoi întipărite în minte întreaga viață” (p. 175).

Dacă aveți curiozitatea să citiți mai multe despre George Enescu într-o enciclopedie muzicală de format internațional, puteți consulta la Biblioteca Națională a Austriei (sala de lectură Heldenplatz sau la Musiksammlung, în Palais Mollard), dicționarul *The New Grove Dictionary of Music and Musicians*, vol.6. articolul despre Enescu în ediția din 1980 (retipărită în mai multe rânduri) a fost redactat de Viorel Cosma (biografia) și John C.G. Waterhouse (creația). Articolele sunt consistente, bogate în informații și aprecieri asupra muzicii compuse de Enescu, dar nu veți afla prea multe acolo despre perioada vieneză. Doar profesorii pe care i-a avut la Conservator sunt enumerați. Printre ei se află deja amintitul Hellmesberger și, de exemplu Robert Fuchs, cu care a studiat armonie, contrapunct și compoziție. Despre această etapă din viața lui Enescu putem afla puțin mai mult din scrisorile adresate familiei și altor persoane apropiate, de exemplu guvernantei sale de origine franceză, Lydia Cèdre (primul volum al ediției critice semnate de Viorel Cosma a apărut la Editura muzicală a Uniunii Compozitorilor în 1974). Cele mai multe epistole sunt adresate mamei rămase acasă. Unele dintre inimoasele mesaje scrise de micul George încep prin a-și asigura mama că este sănătos (se știe că Maria Enescu, care pierduse înainte de nașterea lui George în urma unei epidemii de anghină difterică cinci copii, era mereu îngrijorată de stare sănătății fiului ei). Uneori îi face simplu mărturisirea că „este vesel”, sau că „tare-[m]i este foame”. Avea și obiceiul de a pune în plic desene făcute de el, pe care le „explica”. La 10 ianuarie 1890 trimite de pildă Mariei Enescu un desen înfățișând o trăsură trasă de un armăsar negru: „Spune-mi de-ți place ...” „iarba cea tunsă”... „nourul care vine dinspre Soare”... „poarta cea mare care duce în grădină (cu stema de aur deasupra) și grădina”... Cuvintele copilului sunt inspirate, poate, de seninul unei dimineți de primăvară, în Viena sau împrejurimi.

Mie îmi amintesc titlurile suitei „Impresii din copilărie” pentru vioară și pian op. 28 (1940), precum „Pasărea în colivie și cucul din perete”, „Greierul” sau „Răsărit de soare”.

Emoționantă este și o scrisoare adresată tot mamei, din 1892 (Viena, 3 martie): „*Aseară am fost și la un concert aranjat de domnul Fuchs. Când orchestra a fost aplaudată, m-am gândit la D-ta și la Livenii noștri*” (p. 61). Ceva mai târziu: „*Cu fiecare zi învăț mai mult de la dl. Hellmesberger: mi-a strâns mâna cu care am ținut arcușul. Mi-e dor mult, mult de D-ta și de tata și de dl. Caudella*” (p. 62). Rânduri copilărești, dar impregnate de afecțiune, căldură, sensibilitate.

După Viena a urmat Parisul, unde Enescu a studiat mai întâi cu Jules Massenet, apoi cu Gabriel Fauré. Dar indiferent de locul unde se afla, muzicianul era de părere că „în muzică învățatul nu se termină niciodată!” (Cosmovici, p.80). Aceste cuvinte au mai multă greutate dacă ne gândim la silueta muzicianului spre sfârșitul vieții, cu spatele încovoiat, dar – cum relatează cunoscuții – mereu interesat de dialogul cu oameni deștepți, de muzică bună, de învățătură - în sensul plener al cuvântului.

POST SCRIPTUM*

Prof. Liudmila PADUREȚ-ȘOITU

Se pare, că pentru mine pământul Vienei a fost mai roditor duhovnicește, că aici l-am descoperit pe Dumnezeu la minunatele predici ale pr. paroh dr. Nicolae Dura de la biserica ortodoxă română din Viena „Sf. Apostol Andrei”.

Anii 2001-2008 sunt perioada în care pot spune că am făcut o mini școală teologică cu pr. prof. dr. Dura la orele de dialog biblic, petrecute în toate duminicile după sf. Liturghie. Plecam acasă cu lecția învățată și cu noțile - conspect de la predică și dialog, care apoi mă hrăneau duhovnicește toată săptămâna și sunt sigură, că și tot restul vieții, că de câte ori le recitesc mă inspiră și îmi dau mult folos.

Așa că această lucrare este și rezultatul muncii pr. N. Dura, a neliniștii lui celei bune, că Bunul Dumnezeu nu-i mucegăiește indiferența „Slavă ție Doamne!” Tot acolo, la această biserică minunată, am întâlnit creștini de o trăire deosebită, o familie de tineri mă aprovizionau cu literatură duhovnicească și pentru toate Doamne îți mulțumesc!

Anterior, am lucrat în învățământ, sunt autoare la 2 lucrări:

1. „Bazele tehnologiei confecțiilor” – manual, Ediția 1996;
2. „Modalități de stimulare a creativității” – o lucrare pentru profesori, studenți, elevi. Ediția 1999;

Și dacă această lucrare este bună, Dumnezeu este autorul, care a scris-O prin mâna mea, păătoasă - Liudmila.

*Final din cartea: Un pas către Tatăl nostru, p. 125, scrisă de D-na profesoară Liudmila PADUREȚ-ȘOITU și publicată la Chișinău în 2012 cu un cuvânt de binecuvântare din partea Î.P.S. nostru Mitropolit Dr. Serafim Joantă

„CHRISTENHEIT IN WIEN IST WELTKIRCHE GEWORDEN“

Prof. Dr. Erich LEITENBERGER

„Durch das Wachstum unserer Schwesterkirchen aus aller Welt ist die Christenheit in Wien Weltkirche geworden“. Dies betonte Kardinal Christoph Schönborn am 22. Jänner 2013 beim traditionellen Ökumenischen Empfang anlässlich der „Weltgebetswoche für die Einheit der Christen“. Der Wiener Erzbischof verwies in diesem Zusammenhang vor allem auf das Wachstum der orthodoxen und der orientalisch-orthodoxen Kirchen, aber auch der evangelikalen Gemeinschaften: Auch wenn die katholische Kirche kleiner wird, „nimmt der christliche Glaube in unserem Land nicht ab“, so der Kardinal. 85 Prozent der österreichischen Bevölkerung seien getauft; freilich habe eine gewisse Zahl dieser Getauften dann später ihre Herkunftskirchen verlassen.

Vor den Gästen des Ökumenischen Empfanges – unter ihnen Metropolit Arsenios (Kardamakis), der evangelisch-lutherische Bischof Michael Bünker, der koptisch-orthodoxe Bischof Anba Gabriel, der Vorsitzende des Ökumenischen Rates der Kirchen, Bischofsvikar Nicolae Dura, aber auch Integrations-Staatssekretär Sebastian Kurz – sagte P. Petrossian von der Armenischen Kirche, es sei eine Freude, die Mannigfaltigkeit der christlichen Kirche in Wien zu sehen. Trotz aller konfessionellen, sprachlichen und kulturellen Unterschiede gebe es im Glauben an Christus und in der Sprache des Gebets eine „tragfähige gemeinsame Basis“.

Beim Ökumenischen Empfang wurden zwei neue Bücher vorgestellt, die auf Initiativen der Stiftung „Pro Oriente“ zurückgehen: „*Die Liturgie der Ostkirche*“ (Ein Führer zu Gottesdienst und Glaubensleben der orthodoxen und orientalischen Kirchen) und das Handwörterbuch „*Theologische Anthropologie – Römisch-katholisch/Russisch-orthodox. Eine Gegenüberstellung*“. Die beiden Herausgeber des Liturgieführers – der Liturgiewissenschaftler Prof. Basilius J. Groen, Leiter des Instituts für Liturgie, Hymnologie und christliche Kunst an der Universität Graz und Inhaber des UNESCO-Lehrstuhls für interkulturellen und interreligiösen Dialog in Südosteuropa, sowie der Byzantinist Doz. Christian Gastgeber (Abteilung für Byzanzforschung an der Österreichischen Akademie der Wissenschaften) – gehören beide dem „Pro Oriente“-Vorstand an. Prof. Groen unterstrich, dass in der Ostkirche die Sicht der Liturgie als „Höhepunkt und Quelle kirchlichen Handelns“ gelebte Erfahrung sei: „*In der Liturgie findet Gottesbegegnung statt*“. Die Liturgie – in der Einheit mit Musik, Kunst und Architektur – sei dabei eng verbunden mit der Glaubenslehre auf biblischer Grundlage. Als erfreulich bezeichnete es Prof. Groen, dass es an den österreichischen Universitäten viele Experten für ostkirchliche Liturgie gibt, das habe mit der Brückenfunktion Österreichs zu tun. Doz. Gastgeber

erinnerte an den Vorgängerband des Liturgieführers, das 2004 erschienene Buch „*Ostkirchen in Wien*“.

„Pro Oriente“-Präsident Hans Marte verwies im Hinblick auf die Entstehung des neuen Handwörterbuchs zur „Theologischen Anthropologie“ darauf, dass der Dialog mit den Kirchen der Orthodoxie trotz Klärung fast aller theologischen Streitfragen festgefahren schien. Auf der Suche nach Wegen, den Dialog wieder mit Leben zu erfüllen, habe „Pro Oriente“ mit russisch-orthodoxen Partnern Symposien zu Fragen des Menschseins veranstaltet. Dabei habe sich gezeigt, dass zwar dieselben Begriffe verwendet werden, dass man aber Unterschiedliches darunter versteht, sodass die Inhalte mitunter als „einander scheinbar ausschließende Gegensätze“ empfunden wurden.

Damit sei die Idee des Handwörterbuchs entstanden: Durch Gegenüberstellung von Artikeln jeweils vom römisch-katholischen und vom russisch-orthodoxen Standpunkt aus zu denselben Stichwörtern sei es möglich, „Gemeinsamkeiten und Unterschiede klarer zu sehen, zu verstehen und auch zu bewältigen“. Bewältigen heiße dabei, die Unterschiede nicht als trennend, sondern „einander fruchtbar ergänzend und bereichernd“ wahrzunehmen. Das jetzt auf deutsch und auf russisch vorliegende Handbuch – beim Ökumenischen Empfang war auch der russische Herausgeber, Erzpriester Andrej Lorgus, anwesend – zeige sehr deutlich die verschiedenen Zugänge der beiden Konfessionen zu zentralen Fragen des Menschseins auf, es helfe, die andere Position besser zu verstehen und lasse dabei die eigene deutlicher erkennen, so Marte. „Pro Oriente“ wolle mit dem Handbuch dazu beitragen, dass „*die Botschaft Christi in dieser Welt besser und mehr gehört wird*“.

SF. CUV. PARASCHEVA OCROTITOAREA COMUNITĂȚII ORTODOXE DIN WIENER NEUSTADT

Pr. Emanuel NUȚU

Duminică 24.03.2013, IPS Mitropolit Serafim a slujit Sf. Liturghie în mijlocul a aproximativ 200 de credincioși din orașul Wiener Neustadt și împrejurimi, iar luni, la praznicul Bunei-Vestiri, taina Sf. Maslu, de fiecare dată arătând importanța păstrării dreptei credințe și a trăirii duhovnicești, importanța postului, a rugăciunii și a milosteniei. Această comunitate, care s-a dezvoltat foarte mult ca număr dar și ca trăire spirituală, a primit binecuvântarea și încurajarea Părintelui Mitropolit pentru a începe demersurile în vederea construirii unei biserici proprii, după tradiția ortodoxă.

Văzând râvna și dorința sfântă a credincioșilor de a jertfi pentru un locaș de închinare, care să devină centrul vieții lor spirituale, mijloc de păstrare a limbii și tradițiilor românești și școală de transmitere a credinței ortodoxe generațiilor viitoare, Ierarhul nostru a pus această comunitate sub ocrotirea Sf. Cuv. Parascheva, în numele căreia și cu mijlocirea căreia nădăjduim că vom putea concretiza gândul sfânt de a înălța o Biserica Ortodoxă în acest loc.

VECERNIE PAN-ORTODOXĂ LA NOI

În Duminica Ortodoxiei există deja o tradiție în Austria, ca toți reprezentanții Bisericilor ortodoxe să slujească împreună Vecernia. Anul acesta, gazdă a acestui moment duhovnicesc deosebit a fost Biserica Ortodoxă Română.

În prezența a sute de credincioși, ÎPS Mitropolit Serafim, înconjurat de părinții parohi ai celorlalte biserici surori, a săvârșit slujba Vecerniei și a Litiei, binecuvântând untdelemnul, vinul, grâul și pâinea care s-a împărțit credincioșilor ca binecuvântare. În cuvântul de învățătură, ierarhul român a vorbit despre importanța icoanelor în ortodoxie și despre puterea rugăciunii unită cu postul: „Icoana lui Hristos, și împreună cu ea icoana Maicii Domnului, a sfinților arată iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său în lume ca tot cel ce crede în El să nu moară, ci să aibă viață veșnică. Mai mult decât un semn văzut care amintește de apropierea lui Dumnezeu, icoana este un loc al harului divin. Când o cinstim cu credință în rugăciune, icoana ne așează în legătură cu Dumnezeu, cu sfinții reprezentați și primim energie divină ... Biserica Ortodoxă este în mod deosebit o Biserică a rugăciunii și a postului“. De asemenea, și-a exprimat bucuria că alături de preoți și credincioși au fost de față ierarhii care răspund canonic de comunitățile ortodoxe din Austria, acest lucru fiind un semn al unității Ortodoxiei.

La această slujbă au participat ÎPS Mitropolit Arsenie (Patriarhia ecumenică), ÎPS Arhiepiscop Mark (Patriarhia rusă), PS Episcop Irineu (Patriarhia sârbă) și PS Episcop-vicar Antonie (Patriarhia bulgară), numeroși preoți ortodocși, Msgr. Leopold Strandl, Consilierii ministeriali: Dr. Anton Stifter și Dr. Mathias Tschirf.

ÎPS Mitropolit Arsenie a vorbit la sfârșitul slujbei spunând că noi ortodocșii suntem chemați să trăim în solidaritate, să fim lumină lumii și doar trăirea în unitate este o garanție a creșterii duhovnicești.

După terminarea slujbei Pr. Nicolae Dura, parohul Bisericii ortodoxe Române din Viena a exprimat bucuria și onoarea ca în biserica noastră să fie prezenți cinci ierarhi o dată și i-a invitat pe toți cei prezenți la o agapă, un prilej de dialog între cei de aceeași credință, dar de naționalități diferite.

PROGRAMUL SFINTELOR SLUJBE

Gottesdienstordnung der Rumänisch-Orthodoxen Kirche in WIEN, 11. Simmeringer Hauptstr. 161

În vremea Postului Mare miercură și vinerea, Liturgia Darurilor mai înainte Sfințite, ora 17,00

(excepție 17 și 19 aprilie Denie, ora 18,00)

27.04 Spovedania și împărtășirea elevilor, 9,00 Sf. Liturghie

29.04 până la 1.05 Spovedanie și împărtășanie (în spitale sau acasă)/Beichte und Kommunion (Krankenhäuser bzw. zu Hause)

1.05 Miercură Patimilor 19,00 Denie

2.05 Joia Mare/ Gründonnerstag

10,00 Sf. Liturghie / Hl. LITURGIE

19,00 Denia celor 12 Evanghelii

3.05 Vinerea Mare/ Karfreitag

11,00 Ceasurile împărătești/ Stundengebet

19,00 Prohodul Mântuitorului/ Grablegung Christi

4.05 Sâmbăta cea Mare

10,00 Sf. Liturghie la Capelă (1010, Löwelstrasse 8/2) / Beichte und Kommunion

19,00 Spovedanie

23,00 PROCESIUNEA DE PAȘTI/ OSTERPROZESSION

5.05 SF. PAȘTI / OSTERN

10,00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie

12,00 Vecernia Paștilor/ Ostervesper

10,00 Sf. Liturghie la Wr. Neustadt

6.05 Sf. Paști 10,00 Sf. Liturghie / Hl. Liturgie

7.05 Sf. Paști

11,00 Acatistul Învierii/ Akathistos der Auferstehung

10.05 Izvorul Tămăduirii 10,00 Liturghie / Hl. Liturgie

CHEMĂRI LA HRISTOS - RUFEN ZU CHRISTUS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

Preoții slujitori, Cosiliul și Comitetul Parohial Vă urează să petreceți vremea postului mare și
Sfintele Paști cu mult spor duhovnicesc!

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Christus ist auferstanden! Er ist wahrhaft auferstanden!

Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wien, Bank Austria, IBAN=AT22 1100 032 3059 5500 / BIC= BKAUATWW